

ὁ ὅ ὕμεισ' αὐτῶν, ἢ ἐπὶ οὐ γὰρ ἐν τῷ ποτὶ καὶ A
 φειν, ἢ μὴ οὐ ὕμεισ'· οὐδὲν τούτων γὰρ ποιεῖ ὁ
 γέρας. *12* Διὰ τί δεινότερον γυναικᾶ δοπο-
 κτείναι, ἢ ἀνδρῶν καὶ ποτὶ βέλτων τὸ ἄρρεν τῆ
 θήλειος φύσεως; ἢ διότι ἀδυνάστερον ὡσεὶ ἐλάτ-
 τω ἀδίκει; ἢ ὅτι οὐ νεανικὸν τὸ ἰχυρὲς ἔσται
 ποθεὶ τὸ πολὺ ἡπίον; *13* Διὰ τί ποτε τῷ φθό-
 ροντι ἐν τῷ δικαστηρίῳ τὴν διεξίαν εἰσὶν
 διδασκῆς; ἢ διότι ἐπιτυσιῶν βούλων, ἢ πλο-
 νεκτουῦτος ἐστὶ τῆ δεινότητος, τὴν εἰσὶν τῷ B
 φθόροντι διδασκῆς. *14* Ὅτι ὅτι τὸ πολὺ οἱ
 φθόροντες παραφύλασσονται. ὅτι διεξίαν δὲ ἢ
 φυλακῆ γίνεται, ἐὰν ὁ φθόρων ἔχη τὴν ἐν
 διεξίαν εἰσὶν. *15* Διὰ τί ποτε ὅταν καὶ τῷ
 φθόροντι καὶ τῷ δίκοντι φανῶνται ψήφοι ἴ-
 σαι, ὁ φθόρων νικᾷ; ἢ ὅτι οὐ ἐν φθόρων, ἐν τῷ
 ἀγῶνι μόνον ἀκίκοεν αὐτῷ, ποθεὶ δὲ δεῖ αὐτὸν
 ἀπιγροῦν, καὶ τοῖς μάρτυρας παραχρᾶς C
 ποθεὶ τὰ κατηγορημῆα ἔχειται, ἐπὶ τὴν μέλλε-
 σιν ἀφελθῆναι; οὐ βέβαιον δὲ τὸ μανθῶσαι-
 σται πνα, ὡς δεῖ αὐτὸν παρεκκεῖν αἰσῶσαι
 ἢ μάρτυρας ἢ δίκῃ τεκμήριον, ὅτι οὐδὲν ἀδι-
 κεί. τῷ δὲ δίκοντι ὅτι ὅπως βούλεται,
 καὶ ποθεὶ τῷ τὴν δίκην κληθῆναι, ἐστὶ-
 σῶσαι τὸ ποθεῖν καὶ ἢ ὅτι κεληκῆτα,
 πλάσσειν ὅτι βούλεται πιδανόν, κατηγο-
 ρεῖν αὐτῷ ὅσον δὲ καὶ πάντα ταῦτα ἐλατῆ- D
 ρῶν ὁ νομοθέτης τὸν φθόροντα, ποσεῖδε το
 τῷ φθόροντι, ὅ, τι αὐτῷ δικαστῆ ἀμφιδοξῆ-
 σωσιν. ἀλλὰ μὴ καὶ τῷ αὐτῷ ἐπὶ ἴδιον γὰρ τοῖς
 φόβοις ὄντες, πολλὰ παρεκκεῖν αἰσῶσιν ὡς
 αὐτοῖς δεῖ εἰπεῖν ἢ ποθεῖν. οἱ δὲ φθόροντες,
 αἰεὶ ἐν μείζοντι κινδύνῳ ὡς ὅτι τὸ πολὺ τυ-
 χεύουσιν ὄντες. ὡς εἰ παρεκκεῖν αἰσῶσιν ὡς
 δεῖ αὐτοῖς, ἐπὶ ἐξισωῖται τῶς δικαστοῖς, δη-
 λον ὅτι εἰ μὴ παρεκκεῖν αἰσῶσιν, ἐκέρχεται. ἐπὶ
 ὅτι ἔκαστος ἢ μὴ μᾶλλον αὐτῷ φερέτω τῷ μὴ
 ἀδικουῦτος δοποψήφισσῶν ὡς ἢ ἀδικεῖ,
 ἢ τῷ ἀδικουῦτος καταψηφισσῶν ὡς ἀδι-
 κεί. ὅτι εἰ τις φθόρῃ δουλείας, ἢ ἀνδρφο-
 νίας. τούτων γὰρ ἔκαστος ὄντων, ἀκατηγορεῖ
 αὐτῷ, μᾶλλον αὐτῷ καταψηφισσῶν ἐλώμεθα,
 ἢ μὴ ὄντων καταψηφισσῶν. ἐστὶ γὰρ, ὅταν τις
 ἀμφιδοξῆ, τὰ ἐλάττω ἢ ἀμαρτημάτων ἀ-
 ρετίον. δεινὸν γὰρ καὶ τὸ, τῷ δούλου, ὡς ἐλθ-
 δεσθῆς δεῖ, κατηγῶναι πολὺ ὅτι δεινότερον, ὅ-
 ταν τις τῷ ἐλευθέρου ὡς δούλου καταψη-
 φισσῶν. ἐπὶ δὲ, ἐὰν ὁ ἐντῷ, τῷ ἢ ἐγκληθῶν,

quod is afflescere nequit, qui cum sano
 est: haud enim quisquam sanus in eo est,
 ut latetur, quibus rebus laetandis, triste-
 tur, quibus tristandis sit: nihil enim ex
 his sanitate creare potest. *11* Cur mu-
 licem interfecisse iniquius sit, quam vi-
 rum? quamquam naturae ratione, mas fa-
 mina praestantior est. An quia mulier im-
 becillior est, minusque proinde facere in-
 iuriam potest. Itē enī aduersus id, quod
 longē infirmius est, nihil virile, imō stoli-
 dum atque iniquissimum est. *12* Quam
 ob causam reo dexter apud iudicem lo-
 cus datur? An ut ratio compensandi ha-
 beatur. Cum igitur res faciat accusatorem
 superiorem reo, status conceditur melior,
 ut se aduersario possit aequare. Tum etiā
 reus magna ex parte cauere consuevit,
 quod melius facere ita possit, si locū dex-
 trum obtineat. *13* Cur si suffragia pari nu-
 mero accusatori, & reo fuerint, reum vin-
 cere sancitum est? An quia cūm agitur
 causa, tūc primum ea audit reus, atque
 responderē, testēsque adhibere debet, aut
 aliquid facere aliud, vnde sibi praesidium
 eruerē possit: facile autem nemini est di-
 uinare, quae sibi praemolenda, praeparan-
 daque sint, vt testes, aut aliquam fidem a-
 liam, qua se innocentem ostendere va-
 leat. At verō accusator, & antē, quā in
 iudicium vocet, rem disponere, atque sta-
 tuere potest, prout sibi libitum est, & cūm
 iam accessit, fictis verū quibusdam simi-
 libus agere: quibus rebus, cūm legum au-
 thor minui partes rei videret, fauendum
 censuit ei, quoties sententiā iudicium pa-
 res inter se fiant. Quinetiam hoc in iis ma-
 ximē intelligere licet, quos metus terrue-
 rit. Multa enim ibi praetermittunt, quae vel
 dictu, vel factu sibi necessaria statuerunt.
 Atqui reus periculo semper ferē vtitur
 grauiori, vt amplius metuat: ergo si ea
 praetermittere cogitur, quibus possit suam
 augere defensionem, dubium nullum est,
 quin nisi praetermitteret, vincere aduer-
 sarium possit: quando illis praetermissis,
 potuit tamen sui iuris praesidio praeparare.
 Adhuc nostram vnusquisque nocen-
 tem potius velit liberare, quā innocentem
 condemnare: vt si de assertione li-
 bertatis, aut homicidij agitur, reum libe-
 rare potius velimus nocentem, quā con-
 demnare innocentem. Cūm enim quis
 ambigit, errorem suscipere debet leuio-
 rem. Nam etsi iniquum etiam est liberum
 afferuisse, qui seruus est: longē tamen ini-
 quius, seruum sanxisse, qui liber est. Item,
 quemadmodum si Q. inuehit crimen,